

ODPUŠTĚNÍ

1. BŮH NÁM ODPOUŠTÍ NAŠE VINY

- Bůh ti odpouští tvé hříchy na základě pokání a víry v Krista /následným krokem pak je křest v Krista (L 24,46-47; Sk 2,38; Sk 5,30-31; Sk 10,43; Sk 13,38-39; Sk 26,17-18)
- Bůh je ochotný odpouštět a nabízí odpuštění (Neh 9,17; Ž 86,4-5)
- Bůh odpouští mnoho - odpouští všechny nepravosti (Iz 55,7; Ž 103,3)
- Bůh svým odpuštěním vzbuzuje bázeň (Ž 130,3-4)
- Kristova krev nové smlouvy byla prolita na odpuštění hříchů - Bůh odpouští tvé nepravosti a tvé hříchy už nebude připomínat (Mt 26,27-28; Jr 31,33-34; Jr 33,8; Jr 36,3; Jr 50,20; Ř 4,7-8; Ef 1,7; Ko 1,13-14; Ko 2,13-14)
- Jestliže vyznáváš své hříchy, Bůh je věrný a spravedlivý, aby ti hříchy odpustil a očistil tě od každé nepravosti (1J 1,9)
- U dětí (fyzických i duchovních) má být položený základ - odpuštění hříchů pro Pánovo jméno (1J 2,12; Ž 25,11)
- Přikrývej své hříchy vyznáním a odpuštěním (Př 10,12; Př 28,13; Jk 5,16; 1J 1,7; J 3,20-21; Ef 5,13-14)
- Kdo více miluje? Ten, komu se více odpouští! Jsi velkým dlužníkem?! (L 7,36-50)

2. I MY ODPOUŠTÍME TĚM, KDO SE PROVINILI PROTI NÁM

„Otče náš ... odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám.“ (Mt 6,12; L 11,4)

Neboť jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský Otec; jestliže však neodpustíte lidem jejich přestoupení, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení. (Mt 6,14-15)

A kdykoliv stojíte a modlíte se, odpouštějte, máte-li proti někomu něco, aby i váš Otec, který je v nebesích, odpustil vám vaše přestoupení. Jestliže však vy neodpouštíte, ani váš Otec, ten v nebesích neodpustí (ta) vaše přestoupení. (Mk 11,25-26)

Kolikrát mám odpustit?

- sedmdesátkrát sedmkrát - tj. 490x (Mt 18,21-22)
- sedmkrát za den (L 17,1-6)

Promíjejte, a bude vám prominuto. *Dosl:* Propouštějte (*vězně, dlužníky*), a budete propuštěni. (L 6,35-38)

Budte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, a odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. (Ef 4,32)

Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpusťte i vy. (Ko 3,13)

3. JAK DÁVÁME MÍSTO ĎÁBLU?

- Nenech se skrze neodpuštění oklamat od satana; vždyť jeho úmysly nám nejsou neznámy! (2K 2,6-11)
- Nedávej místo ďáblu a nezarmucuj Ducha svatého Božího skrze svoji hořkost, neodpuštění a tělesný hněv! (Ef 4,26-31)
- Dbejte na to, aby se někdo nepřipravoval o Boží milost, aby vás netrápil nějaký vzhůru rostoucí kořen hořkosti a aby skrze něj nebyli poskvrněni mnozí. (He 12,15)
- V srdci toho, kdo nenávidí, je sedmerá ohavnost; nenávist může podvodně zakrýt, ale ve shromáždění bude jeho zloba odhalena. (Př 26,24-28)
- **Jak se neodpuštění projevuje v našem vztahu a chování vůči dotyčnému člověku:** negativní, ostrá slova (když mluvíš o něm i s ním), neustálá kritika, výčitky, obviňování, nesympatie, odpor, averze, vyhýbání se mu, strach potkat ho, negativní očekávání, nedůvěra, neochota projevovat mu lásku, neschopnost pohledět do očí, zraňující vzpomínky, přecitlivělé reakce...
- Hořkost nás svazuje s člověkem, kterému jsme neodpustili, a často v nás vypůsobí právě ty vlastnosti, kterými nás daný člověk zranil. Setrváme-li v postoji neochoty k odpuštění, bráníme tak Pánu, aby on odpustil nám a mohl nás uzdravit.

4. KDO CHODÍ VE TMĚ A SMRTI A JE ĎÁBLOVÝM DÍTĚTEM? KDO JE VRAHEM A LHÁŘEM?

Kdo říká, že je ve světle, a přitom nenávidí svého bratra, je dosud ve tmě. Kdo svého bratra miluje, zůstává v tom světle a pohoršení v něm není. **Kdo však nenávidí svého bratra, je ve tmě, ve tmě chodí a neví, kam jde; neboť tma oslepila jeho oči.** (1J 2,9-11)

Podle toho se poznají děti Boží a děti Ďáblovy: žádný, kdo nečiní spravedlnost a kdo nemiluje svého bratra, není z Boha. Neboť to je ta zvěst, kterou jste slyšeli od počátku: abychom se navzájem milovali. Ne jako Kain, který byl ze Zlého a zabil svého bratra. A proč ho zabil? Protože jeho vlastní skutky byly zlé, kdežto skutky jeho bratra byly spravedlivé. Nedivte se, bratři, když vás svět nenávidí. **My víme, že jsme přešli ze smrti do života, neboť milujeme bratry; kdo nemiluje bratra, zůstává ve smrti. Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah; a víte, že žádný vrah nemá život věčný, který by v něm zůstal.** (1J 3,10-15)

My milujeme, neboť on první miloval nás. **Řekne-li někdo: ‚Miluji Boha‘, a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Vždyť kdo nemiluje svého bratra, kterého viděl, nemůže milovat Boha, kterého neviděl.** A toto přikázání máme od něho, aby ten, kdo miluje Boha, miloval také svého bratra. (1J 4,19-21)

5. PODOBENSTVÍ O DVOU DLUŽNÍCÍCH: Matouš 18,23-35

„Otroku zlý, celý ten dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě poprosil. Neměl ses také ty smilovat nad svým spoluotrokem, jako jsem se i já smiloval nad tebou?“ A jeho pán se rozhněval a **předal ho mučitelům, dokud mu nezaplatí celý dluh.** Tak i můj nebeský Otec učiní vám, **jestliže ze srdce neodpustíte každý svému bratru.**

Ten, komu bylo odpuštěno deset tisíc talentů (asi 60 miliard Kč), neodpustil dlužníkovi, který mu dlužil sto denárů (asi 100 tisíc Kč). Talent byl asi 6000 denárů a denár byla obvyklá denní mzda dělníka (dnes přibližně 1000,- Kč).

Pokud se nemilosrdně zdráháme odpustit poté, co jsme sami od Pána přijali odpuštění, pak nejen ztrácíme přijaté odpuštění, ale tento postoj nás navíc vrhá do vězení, kde budeme trápeni mučiteli (tedy démonickými mocnostmi). Jedinou osobou, která nás z tohoto vězení může dostat, jsme my sami - když odpustíme tam, kde jsme dosud odpustit odmítali.

Odpuštění je naprosto konkrétním činem. **I slitoval se pán nad tím otrokem, propustil ho a dluh mu odpustil.** (Mt 18,27) Řecké slovo „propustit“, kterého je zde použito, znamená uvolnit, rozvázat nebo osvobodit někoho od nějaké věci (L 6,37). Druhé slovo „odpustit“ znamená doslova „nechat jít, poslat pryč, propustit, opustit, zanechat“ (např. Mt 13,36: Ježíš ... opustil zástupy).

Odpustit znamená vzdát se práva na pomstu i požadavku na nápravu, propustit dotyčného člověka a jeho vinu (dluh) odstranit, smazat, „poslat pryč“. Když někomu odpouštíme, rozhodujeme se tím, že s ním budeme jednat tak, jako kdyby nám nikdy nic neudělal.

6. CESTA K ÚPLNÉMU ODPUŠTĚNÍ A BOŽÍ LÁSCĚ

Ale vám, kteří slyšíte, pravím: Milujte své nepřátele. Dobře číňte těm, kteří vás nenávidí. Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám činí příkoří. (L 6,27-28)

Já však vám pravím: Milujte své nepřátele, žehnejte těm, kdo vás proklínají, dobře číňte těm, kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kteří vás urážejí a pronásledují, abyste byli syny svého Otce, který je v nebesích; neboť on nechává své slunce vycházet nad zlými i dobrými a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé. (Mt 5,44-45)

V první řadě bychom měli odpustit všechna zranění z minulosti, z doby našeho dětství a mládí. Poté můžeme praktikovat životní styl odpuštění i v přítomnosti. Neodpouštíme pouze obecně, ale měli bychom promodlit každou jednotlivou situaci, kterou nám Pán připomene, a vyznat přitom také svou vlastní vinu a své neodpuštění. Učiňme též rozhodnutí, že budeme odpouštět každému, kdo nás zraní.

Ježíš nám říká, že máme milovat tím způsobem, že dodržujeme jeho přikázání (J 14,21). Příkaz lásky je rozdělen na jednotlivé úseky, abychom se po jednotlivých krocích, přizpůsobených našim schopnostem, milovat naučili a tak se nakonec přiblížili k cíli, jímž je plná a dokonalá láska.

1. krok: Především musíme prosit Ježíše za odpuštění našich vlastních hříchů.

Jestliže v sobě máme neodpuštění, uraženost, rozhněvanost nebo nenávist, je to hříšná reakce na prvotní příčinu. Tento krok nesmíme vynechat, protože jako rozzlobení a uražení žijeme ve hříchu a nejsme schopni dobrého. Musíme vidět své reakce v Božím světle a vzít za ně zodpovědnost. Kdo se po urážce urazí, reaguje stejným způsobem

jako ten, který zhřešil první. Dokud negativně reagující křesťán nevyzná své hříšné reagování před Bohem a nepožádá o odpuštění, nachází se schopnost milovat zcela mimo jeho dosah. Jestliže přehlízíme nebo bagatelizujeme své jednání, podceňujeme moc hříchu.

2. krok: Teprve pak můžeme odpustit člověku, který se k nám zachoval nepřátelsky.

Jsem teď svobodný a jsem schopen nepočítat jeho viny. Kdybych chtěl odpustit, aniž bych sám pro sebe hledal odpuštění, mohl bych jediné hrát divadlo. Byl by to jen divadelní kus o blahosklonně se snižující pýše, plné skrytých panovačných nároků. Odpuštění není záležitostí pocitů, ale rozhodnutím naší vůle, krokem poslušnosti. Nemůže být také nikdy podmiňováno. Je v nás Kristus, který odpouští a dokonale miluje. Odpuštění konkrétních činů konkrétním lidem nahlas vyslovíme. To nám dává sílu k dalšímu kroku:

3. krok: Žehnejte těm, kteří se staví proti vám.

Když žehnáme, dobrořečíme - tedy přejeme dobro. Svoláváme na ně Boží sílu a pomoc a nemyslíme při tom na vlastní prospěch. Žehnání neobsahuje nic negativního nebo kritického.

4. krok: Modlete se za ty, kteří vás urážejí.

Můžeme se nyní aktivně postavit na stranu dřívějšího nepřítele, přičemž poznáváme, že potřebuje pomoc a v čem ji potřebuje. Naše láska se stává během tohoto procesu stále aktivnější, aniž by se stala přehnaně příčinlivou. Aktivní přímluvná modlitba a žehnání jsou důležité přirozeně hlavně pro toho, komu jsou určeny, mají však zvláštní užitek i pro modlitebníka samotného. Přímluvná modlitba modlitebníka proměňuje a vytváří v něm nové skutečnosti (Jb 42,10). Odpuštění je předpokladem lásky, není však celou láskou. Proti negativním skutečnostem musíme postavit skutečnosti pozitivní.

5. krok: Dobře číňte těm, kteří vás nenávidí.

S tímto příkazem vystupujeme ze skryté oblasti našich myšlenek do viditelného světa jednání. Bez tohoto kroku se v nás láska nebude moci prosadit. Mezitím dostaneme dostatek svobody a dobrých nápadů, aby se existující láska mohla vyjádřit. Spolu s tím přijdou také první pocity (možná, že už dříve) a budou to vždy pocity prosté strachu. V této fázi poslušnosti stojíme na hranici plné lásky. Plná láska není láska bez chyb, ale láska, která se vyvíjí z jednotlivých kroků poslušnosti.

7. ODPUŠTĚNÍ A PŘÍMLUVA ZA DRUHÉ

- Mojžíš se modlí: „Odpust', prosím, vinu tohoto lidu podle svého velkého milosrdenství, tak jako jsi odpouštěl tomuto lidu od Egypta až doposud.“ (Nu 14,17-21; Ex 32,31-32)
- Ámos se modlí: „Panovníku Hospodine, odpust' prosím!“ (Am 7,1-3)
- Ježíš se modlí: „Otče, odpust' jim, neboť nevědí, co činí.“ (L 23,34)
- Štěpán zvolal velikým hlasem: „Pane, nepočítej jim tento hřích.“ (Sk 7,60)

Tomáš Korčák (některé části jsou kompilací různých autorů), 2005, juda.cz